ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. D.,** zastoupen Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 21. 2. 2018, č. j. 59 A 6/2016 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 11. 2015, č. j. SMOL/251872/2015/OARMV/PZP/Sla (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v rozhodném období (dále „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 6. 4. 2015 v 15:55 hod. v Olomouci na ulici Lipenská, ve směru jízdy od ulice Tovární, jako řidič motorového vozidla Kia, manipulační značky X, překročil o 42 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou zákonem na 50 km/h (vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 95 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 92 km/h), čímž měl porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí o přestupku odvoláním, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016, č. j. KUOK 25263/2016 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2017, č. j. 59 A 6/2016 - 21, rozhodnutí o odvolání zrušil. Dospěl k závěru, že řízení bylo stiženo procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Uvedený rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 7 As 331/2017 - 20 (dále také „zrušující rozsudek“).

[4] Krajský soud následně rozhodl rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí, a to tak, že žalobu zamítl. Soud převzal závěry Nejvyššího správního soudu obsažené ve zrušujícím rozsudku a dospěl k závěru, že v projednávané věci správní orgán I. stupně mohl přestupek projednat v nepřítomnosti žalobce.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl tento rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvedl, že krajský soud jej měl po vrácení věci Nejvyšším správním soudem vyzvat, aby se k věci vyjádřil. Stěžovatel hodlal soudu předložit důkazní prostředky týkající se data návratu jeho rodičů z dovolené a toho, že dne 14. 10. 2015 telefonicky kontaktoval úřední osobu správního orgánu I. stupně. Tím, že krajský soud o věci rozhodl, aniž by stěžovateli umožnil doplnění jeho tvrzení, došlo ke zkrácení práv stěžovatele. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil Nejvyšší správní soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační

stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[10] Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. To stejné platí i pro námitky, ke kterým se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jak vyplývá z kasační stížnosti, stěžovatel namítá právě procesní pochybení krajského soudu v rámci řízení vedeného po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že jej měl krajský soud vyzvat k vyjádření stran závěrů zrušujícího rozsudku kasačního soudu. Pokud tak neučinil, zkrátil stěžovatele na jeho právech. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[12] Právní předpisy krajským soudům rozhodujícím ve správním soudnictví neukládají povinnost vyzvat účastníka řízení k tomu, aby se vyjádřil ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ani stěžovatel ostatně nespecifikoval, o jaké ustanovení svůj právní názor opírá. Nejvyššímu správnímu soudu není ani zřejmé, z jakého důvodu by tak mělo být ze strany krajských soudů obecně postupováno. Všem účastníkům řízení je totiž zrušující rozsudek doručován, mohou se tak s jeho obsahem seznámit. Chtějí-li se k danému rozsudku a jeho dopadům do posuzované věci nějak vyjádřit, mají možnost tak učinit. Není zde důvodu vyčkávat na to, až je krajský soud o existenci kasačního rozhodnutí, resp. jeho důvodech (se kterými jsou již seznámeni) obeznámí výzvou. Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, resp. z obecné poučovací povinnosti soudu dle § 36 odst. 1 s. ř. s. (poučovací povinnost dle § 118a o. s. ř. se v nyní projednávané věci neaplikuje – viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 - 102).

[13] Ze spisu přitom vyplývá, že stěžovateli (jeho zástupkyni) byl rozsudek Nejvyššího správního soudu řádně doručen (dne 5. 2. 2018), což stěžovatel ani nezpochybňuje. Stěžovatel sice obecně tvrdí, že by v reakci na danou výzvu předložil důkazní prostředky (týkající se data návratu jeho rodičů z dovolené a toho, že dne 14. 10. 2015 telefonicky kontaktoval úřední osobu správního orgánu I. stupně), nicméně na výzvu krajského soudu ve smyslu § 51 s. ř. s., zda souhlasí s tím, aby krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání (zaslanou mu krajským soudem po zrušení prvního rozsudku a vrácení věci krajskému soudu), stěžovatel nereagoval, čímž vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (viz § 51 s. ř. s.). Dokazování přitom může soud provádět pouze při jednání (viz § 77 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005 - 76, publikovaný pod č. 687/2005 Sb. NSS). Nelze nadto přehlédnout, že ani ke kasační stížnosti stěžovatel žádné důkazní prostředky nepřiložil. Argumentaci v kasační stížnosti

proto vnímá zdejší soud i jako účelovou. O účelovosti postupu stěžovatele ostatně svědčí i to, že ačkoliv tvrdil, že v reakci na výzvu chtěl krajskému soudu předložit důkazní prostředky týkající se okolností, které zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu považoval nově za významné, jedná se ve skutečnosti o důkazní prostředky týkající se okolností, které byly za relevantní označeny již v rozhodnutí o odvolání (stěžovatel tedy dané důkazní prostředky mohl předložit již v rámci prvního řízení o jeho žalobě a nebylo zde důvodu vyčkávat na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu).

[14] Lze tedy uzavřít, že krajský soud postupoval správně, pokud stěžovatele před vydáním rozsudku nevyzval k tomu, aby se vyjádřil ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žádné další námitky stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60. Nejvyšší správní soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu